

*Lezing: Lc2-1-14*

Een paar uur geleden werd in Den Bosch het 'Glazen Huis' weer geopend en konden de 3 dj's, die daarin bijna een week lang opgesloten hebben gezeten, weer naar buiten. Ze presenteerden de actie 'Serious Request'. Die was dit jaar gericht op de Stichting Spieren voor Spieren en heeft een recordbedrag opgebracht.

Een 'glazen huis'. Het komt voor in verschillende uitdrukkingen en gezegdes. Wij hier verstaan het in deze viering als een beeld voor een ruimte waar iemand, die daarin verblijft, een bijzondere status wordt toegekend, afgeschermd van de wereld om die persoon heen, ontoegankelijk, niet invoelbaar. Wanneer we dit beeld in verband brengen met het Kerstgebeuren, dan maakt de geboorte van Jezus één ding heel duidelijk: God wil onder ons mensen wonen, maar niet in een glazen huis, ongenaakbaar, onaanraakbaar.

Nee. God wil wonen in ieder van ons. Zo wil God het bestaan met ons delen zoals wij dat allemaal ervaren. Als mensen die klein en kwetsbaar zijn. Die verliessituaties moeten incasseren; die lijden onder een lichaam wat niet naar behoren functioneert, bijvoorbeeld ten gevolge van een spierziekte. Die verdriet hebben om geliefden die zijn heengegaan; die onzeker en bang naar de toekomst kijken.

God die het bestaan met ons wil delen. Maar willen wij ons bestaan wel delen met God? Wanneer we hier serieus 'ja' op zeggen betekent dit dat we ons bestaan moeten willen delen met elkaar, elkaar ruimte van leven dienen te gunnen, voor elkaar het goede willen, ieder zijn of haar eigen levensgeluk. Dit klinkt ons wellicht prachtig in de oren, zoals het engelachtig lied "Eer aan God in den hoge en op aarde vrede onder de mensen van zijn welbehagen." Maar de werkelijkheid is weerbarstig en kan vaak meer prikkelen en irriteren dan al het stro in de kribbe waarop het pasgeboren Kind ligt.

Ondanks deze weerbarstige werkelijkheid kiezen mensen ervoor om hun bestaan met God te delen. Het werpt z'n vruchten af in de houding van compassie met anderen. Liefde is het middelpunt van alles.

Er zijn ook mensen die God niet zien als bondgenoot, maar als concurrent die hen van hun vrijheid en eigenheid zou beroven. Daarom kunnen zij bezeten raken van het idee om zelf god te zijn, gezien te worden als middelpunt van alles. Wanneer mensen vanuit deze bezetenheid handelen doen ze het algemeen geluk geweld aan. Ze geven zich uit voor iets wat ze niet zijn en niet kunnen zijn.

Weer anderen hebben niets met God, maar zetten zich evengoed in voor een humane samenleving.

Intussen zwerven wij als herders over het zeer heuvelachtig terrein van ons alledaags bestaan, waarbij we ons de ene keer bevinden op een top van geluk, de andere keer in een dal zitten van doffe ellende. Zo dwalen we door het leven. En dan ineens, midden in het grauwgrijze van het alledaagse leven, midden in de donkerte van ons bestaan, is daar die plek van licht: Kerstmis! En daar waar het licht is, daar gaan we op af. De hele kudde aan problemen, al het geblaat om welke kwestie dan ook laten we voor wat het is en we gaan naar die plaats van licht. En zo staan we ieder jaar weer bij de stal.

Hier in de basiliek staan heel wat kerststallen. Telkens wanneer we ons oog laten vallen op dat Kind in de kribbe is dat een goed moment om die prachtige woorden van Huub Oosterhuis te overwegen:

‘Wek mijn zachtheid weer.  
Geef mij terug, de ogen van een kind.  
Dat ik zie wat is.  
En mij toevertrouw.  
En het licht niet haat.’

Moge de ontmoeting met dit Kind ons ertoe aanzetten ervoor te kiezen ons bestaan te delen met God, die ernaar verlangt te wonen midden onder ons, in ons. Niet onaanraakbaar, niet ongenaakbaar, niet in een glazen huis.

Dat het zo mag zijn een Zalig Kerstfeest.

Ruud Willemsen ocd